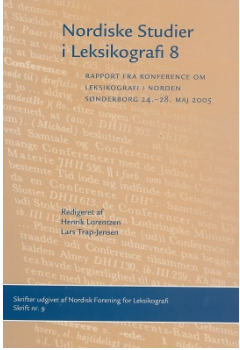

NORDISKE STUDIER I LEKSIKOGRAFI

Titel:	De første skridt til en islandsk fremmed- og/eller låneordbog	
Forfatter:	Guðrún Kvaran	
Kilde:	Nordiska Studier i Leksikografi 8, 2006, s. 199-208 Rapport från Konferens om lexikografi i Norden, Göteborg 27.-29. maj 1999	
URL:	http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nsil/issue/archive	

© Nordisk forening for leksikografi

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre Nordiske studier i leksikografi (1-5) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

De første skridt til en islandsk fremmed- og/eller låneordbog

Towards an Icelandic dictionary of foreign words and/or loanwords. In this paper I start by discussing the differences between the terms “framandorð” or “aðkomuorð” (foreign word) and “tökuorð” (loanword). I then give a brief account of language purism in Iceland and its influence on the vocabulary, referring in particular to examples from articles by Halldór Laxness and Guðmundur Finnbogason. The last part of the paper is devoted to some guiding principles for composing an Icelandic dictionary of foreign words. Five rules, that a word must fulfill to be considered as adapted, are discussed. The conclusion is that the terms “tökuorð”, including both foreign words and loan words, and “tökuorðabók”, dictionary of foreign words and loanwords, are the best suited for Icelandic.

1. Indledning

Jeg har valgt at tale om de første skridt til en islandsk fremmed- og/eller låneordbog. Dette tema er noget jeg har spekuleret på i lang tid, men først nu er jeg for alvor begyndt at samle materiale til en sådan bog. Men hvad betyder at samle materiale i denne forbindelse? Hvilke ord og ordforbindelser skal med i bogen, hvilke ord skal udelades, og hvorfor? Skal man angive ordenes alder i sproget, og sidst, men ikke mindst, kan man skelne mellem låneord og fremmedord? Jeg vil prøve på at besvare disse spørgsmål selvom jeg i virkeligheden endnu ikke har klare svar på dem alle.

2. Låne- og fremmedord på Island

Temaet låne- og fremmedord har man ikke skrevet meget om på Island ud fra et lingvistisk synspunkt, men ganske mange har bestemte meninger om hvad der bør undgås i sproget. En pensioneret professor gav mig følgende svar da jeg spurgte ham om man ikke burde samle materiale til en islandsk fremmedordbog: Nej, det skal man ikke, for hvis ordene står i en ordbog, mener man at de også kan bruges, og det ønsker vi jo ikke.

I et land som Island, hvor sprogpurismen er kommet til udtryk i hvert fald siden det sekstende århundrede og har været dominerende siden romantikkens tid, har ganske mange bestemte meninger om hvad det er som skal defineres som et ord eller en ordforbindelse af fremmed oprindelse i islandsk. De fleste er ikke vant til at skelne mellem låneord og fremmedord. Alle ord af fremmed oprindelse er for almenheden *tökuorð*, d.v.s. ord optaget fra et andet sprog uanset hvor tilpassede de er. Lad os se lidt nærmere på termerne. I en artikel af Jón Hilmar Jónsson (1980:62) står der f.eks.:

Det er vigtigt at nevne at islandsk ikke skiller mellem fremmedord og låneord, begrepet *tökuorð* omfatter både assimilerede og uassimilerede ord. Inndelingen i fremmedord og låneord synes for øvrigt å være tvilsom, ikke minst fordi den legger altfor ensidig vekt på formelle kriterier uten å ta hensyn til aspekter som gjelder bruken av de enkelte ord.

I *Íslensk-dönsk orðabók* (Islandsk-dansk ordbog) fra 1920-24 har man dog allerede gjort forskel på de to begreber. Den danske oversættelse af opslagsordet *tökuorð* er 'låneord', mens der findes et andet opslagsord, *aðkomuorð*, som har definitionen 'fremmedord'. Så vidt jeg ved, har man her for første gang forsøgt at skelne mellem disse to begreber, sikkert efter dansk forbillede.

Institut for Leksikografi (www.lexis.hi.is) har ikke mange citater med ordene *tökuorð* og *aðkomuorð*. De ældste citater med *tökuorð* i instituttets samlinger stammer fra begyndelsen af det tyvende århundrede, mens de ældste eksempler på *aðkomuorð* er lidt ældre eller fra slutningen af det nittende århundrede. Ud fra citaterne kunne man slutte at *aðkomuorð* i begyndelsen havde en mere negativ klang end *tökuorð*, men eksemplerne er få og giver måske ikke et rigtigt billede af bruken. I nyere tid er lingvister begyndt at bruge *aðkomuorð* i betydningen 'fremmedord' og skelne mellem disse ord og *tökuorð*. Termen *framandorð* for fremmedord er derimod ganske ny og så vidt jeg ved, blev ordet *framandorðabók* første gang brugt i *Nordisk leksikografisk ordbok* 1997 som et islandsk ord for fremmedordbog. I den tredje og nyeste udgave af *Íslensk orðabók* (Islandsk ordbog) fra 2002 er *framandorð* for første gang taget med som opslagsord. Definitionen er (i min oversættelse): 'et ord af udenlandsk oprindelse i et sprog, uafhængigt af dets anerkendelse'. Definitionen af *tökuorð* er derimod: 'et ord som er optaget i et sprog fra et andet', og i parentes står der '(og har fået en vis anerkendelse)', d.v.s. hverken *framandorð* eller *tökuorð* er efter definitionen helt anerkendte ord. *Aðkomuorð* er ikke et opslagsord i ordbogen og var det heller ikke i de første to udgaver.

3. Sprogpurismens rolle

Men nu lidt om hvad der skal med, og hvad der skal udelades i den bog jeg påtænker. Som jeg allerede har nævnt, har sprogpurismen spillet en stor rolle på Island i lang tid, og det er grunden til at offentlige medier har forsøgt at undgå fremmedord og i mange tilfælde også nogenlunde tilpassede låneord. Man kan dog spore en vis ændring i den senere tid, ikke mindst i medierne. Der er skrevet mange artikler om den negative danske indflydelse på sproget, og i dem kan man ofte finde eksempler på ord som man efter forfatterens mening skal lade være med at bruge. Disse artikler kan være til stor hjælp ved indsamling af fremmed- og låneord som man ikke kender på forhånd. Jeg vil kun nævne to artikler som gælder dansk indflydelse, og som hver for sig viser situationen i den første halvdel af det tyvende århundrede.

Forfatteren Halldór Laxness var stærkt imod dansk indflydelse på det islandske

sprog og skrev i 1939 en artikel derom under titlen “Ill danska” (Dårligt dansk). Han kritiserede islændingenes kundskaber i dansk, som han mente var grunden til at de ikke kunne undgå at bruge ord eller ordforbindelser stammende fra dansk, og at denne indflydelse var stadig voksende og ikke havde været så stærk siden den tid “da man i det 18. århundrede brugte danismer af forfængelighed” (1939:33). Halldór Laxness henviste til en liste over danismer som han havde samlet fra aviserne i Reykjavík. På listen er der mange ord og ordforbindelser som stadig er yderst almindelige i sproget. Jeg nævner kun få eksempler:

finna út úr einhverju (finde ud af noget)
 ekki nóg með það (ikke nok med det)
 ganga út frá (gå ud fra)
 ganga inn á (gå ind på)
 það gengur út á (det går ud på)
 reikna með (regne med)
 bera sig að (bære sig ad)
 afgerandi (afgørende)
 svo mikið sem (så meget som)
 koma inn á (komme ind på)
 vel að merkja (vel at mærke)
 hafa eitthvað á tilfinningunni (have noget på fornemmelsen)
 svo að segja (så at sige)
 slá striki á (slå en streg over)
 þvert á mót (tværtimod)
 yfirbjóða (overbyde)
 óviðkomandi (uvedkommende)

I alle tilfælde har vi her at gøre med låneoversættelser. Jeg har søgt efter alle disse ord og ordforbindelser i Halldór Laxness' værker og kun fundet de tre som står nederst på listen, så han har selv undgået at bruge de fleste af dem. Grunden til at jeg nævner denne liste her, er at jeg har tænkt meget på i hvor høj grad man skal tage ordforbindelser som disse med i en låne- og fremmedordbog i dag. Mange purister er endnu meget imod dem, regner dem som en del af den fremmede indflydelse og mener at de sætter en plet på det islandske sprog. Det er en meget svær opgave at finde frem til den slags ordforbindelser og kræver at man har meget gode kundskaber i dansk. Det er lettere at identificere de senere årtiers engelske fremmedord og udtryk. I samtaler med folk, f.eks. af min generation, om en fremmedordbog nævner man netop ordforbindelser som disse og mener at de absolut skal med fordi vi hele tiden i skolen fik formaninger om at undgå den slags og fik store røde streger i vores stile hvis vi brugte dem. Men som sagt, jeg er i tvivl og vil gerne høre mine kollegers mening om sagen.

En anden puristisk artikel stammer fra professor og landsbibliotekar Guðmundur

Finnbogason, som var en kendt mand på Island der skrev artikler som man lagde mærke til. Den aktuelle artikel har titlen *Hreint mál* (Rent sprog) og indeholder en beskrivelse af et middelklassehjem i Reykjavík omkring 1920 (1928:145-155). Forfatteren gik fra det ene værelse til det andet og beskrev det han så, med de ord han hævdede at man brugte i sådanne hjem. Han nævnte f.eks. ganske mange ord for al slags køkkenting som han påpegede var danske. Blandt dem er *kastarhola*, *dörslag* og *eggjapískari*, *sigti*, *propptrekkjari*, *viskustykki*, *karklútur*, *uppvöskunarbusti*, *skrúbbur*, *kústur* og *fægiskúffa*. Han nævnte også forskellige madvarer som man kunne finde i spisekammeret, ordene *polegg*, *medisterpylsa*, *karbonaði* og *plokkfiskur*, men også adskillige verber som blev og i mange tilfælde endnu bliver brugt ved madlavning og rengøring, f.eks. *sigta*, *píska*, *plokka*, *hakka*, *kokka*, *speða*, *skræla*, *pússa* og *skrúbbi*. Næsten alle disse ord er levende i sproget i dag, men gælder endnu for mange som danismer. Mange af dem findes i Institut for Leksikografis samlinger, nogle er belagt allerede for århundreder siden, f.eks. *kastarhola*, *dörslag*, *sigti* og verberne *sigta*, *hakka*, *kokka* og *pússa*, andre findes kun i citater fra Guðmundur Finnbogasons artikel. Grunden dertil er den ret store forskel på skriftsproget og talesproget som gør det vanskeligt at finde frem til ord som faktisk blev og måske endnu bliver brugt selvom man ikke finder dem i ordbøger eller på tryk andre steder. Jeg syntes det var vigtigt at finde ud af den faktiske brug af disse ord, og benyttede lejligheden til at spørge om alle fremmedordene i Guðmundur Finnbogasons artikel i instituttets radioudsendelser og fik en masse svar. Det ser ud til at de fleste ord lever deres gode liv i sproget. Mange af mine hjemmelmænd sendte mig lister med ord som de huskede fra deres barndom forskellige steder i landet, og på denne måde er jeg nået frem til en god del af de danske låneord som brugtes i hjemmet, og som man kæmpede imod gennem næsten hele det tyvende århundrede.

I det jeg allerede har sagt, har jeg kun nævnt dansk indflydelse, men selvfølgelig har engelsk sat sine spor i sproget på Island som i de øvrige nordiske lande. Dets indflydelse startede under den anden verdenskrig og vokser stadig, mens indflydelsen fra dansk næsten er forsvundet. Samfundet er også blevet mere mangfoldigt med tilkomsten af indvandrere fra forskellige lande. Deres indflydelse på ordforrådet er først og fremmest mærkbar i forbindelse med mad og madvarer. Men deres tilstedeværelse har også øget brugen af engelske glosser i kommunikationen mellem islændinge og andre som heller ikke har engelsk som modersmål.

Jeg spurgte om man i bogen skulle medtage angivelse af ordenes alder i sproget. I øjeblikket er jeg meget i tvivl. Jeg har tænkt mig at medtage ordforråd af fremmed oprindelse indkommet omkring 1900 og frem til i dag. Undertiden kan man nogenlunde finde frem til en datering, især hvis ordene forekommer i annoncer for nye ting som er lige blevet importeret, mens man i andre tilfælde ikke har oplysninger som man reelt kan stole på. Som jeg allerede har påpeget, forekommer mange af disse ord ikke i de ældre ordbøger, og de findes ikke i Institut for Leksikografis

samlinger. I den sidste tid er man dog på Landsbiblioteket gået i gang med at affotografere alle tidsskrifter og aviser frem til 1920 og *Morgunblaðið*, landets ældste avis, fra 1913 og frem til i dag, og jeg gør mig forhåbninger om at disse kilder kan være en hjælp ved dateringsarbejdet.

Man kan sagtens sige at der er rigeligt stof til en låne- og fremmedordbog selvom det ikke er let at finde frem til en god del af ordene som kun lever i talesproget. Men er det muligt at skelne mellem låne- og fremmedord i islandsk, og hvorledes skal man bære sig ad? Jeg har overvejet den mulighed i hver ordbogsartikel at angive om ordet skal betragtes som låneord eller som fremmedord. Nu er jeg mere i tvivl end jeg var i begyndelsen. Grænsen mellem disse to termer er ofte ganske uklare. Kan der opstilles enkle regler for valget mellem de to kategorier?

4. De fem regler

I min artikel fra den leksikografiske konference i Göteborg (2001:132) nævnte jeg Baldur Jónssons forslag til de krav som man kan stille til et ord af fremmed oprindelse hvis det skal accepteres som en del af det islandske ordforråd (1997:16). Jeg vil nævne de fem regler her igen og se lidt nærmere på dem bagefter. Baldurs kriterier er:

1. Trykket skal være på første stavelse.
2. Et fremmedord skal følge islandske fonologiske regler.
3. Et fremmedord skal følge islandske fonotaktiske regler.
4. Et fremmedord skal tilhøre en bøjningsklasse der allerede eksisterer i sproget, følge dens bøjningsregler og andre specielle regler.
5. Et fremmedord skal skrives med islandske bogstaver således at der er regelbunden overensstemmelse mellem skrivemåde og udtale.

Hvis et ord opfylder disse betingelser, kan det efter hans mening betragtes som et *låneord*, mens andre ord som ikke opfylder alle disse betingelser, men alligevel bruges i sproget, kun delvis er assimilerede og derfor falder i gruppen *fremmedord*. Lad os se lidt på disse kriterier.

Vi behøver ikke at bruge tid på det første kriterium. Det er en gældende regel i islandsk at tryk ligger på første stavelse. Ligger det et andet sted i ordet, så drejer det sig om et uassimileret fremmedord.

Et låneord må kun bestå af fonemer som eksisterer i sproget. Således kan ord med *y* udtalt med rundet vokal, som for længst er forsvundet i islandsk, ikke regnes som tilpasset. Hvis udtalen er med urundet *i* eller *í*, så hører det hjemme i gruppen assimilerede fremmedord hvis det opfylder de andre kriterier. Som eksempel kan jeg nævne *system* og *systematískur*, udtalt med rundet vokal, som ikke-tilpassede ord på grund af udtalen, og *sístem* eller *sistem* og *sístematískur*, som er tilpassede.

Regelen om fonologisk assimilation gælder ikke kun danske ord, men også ord optaget fra engelsk. Som eksempel kan nævnes at visse engelske konsonanter ikke findes i det islandske fonologiske system. Lukkelyde bliver f.eks. palataliserede hvis de står foran en palatal vokal i islandsk. Ordene *gír* 'gear', *gin* 'gin' og *gel* 'gel' udtales med palataliseret *g* og kan derfor regnes assimilerede, mens *geim* 'party' og *keip* 'kort slag af stof eller pelsværk' udtales uden palatalisering. Det samme gælder et *g* foran diftongen *æ*. Regelen er at det udtales med palatalisering, f.eks. *gær* 'i går', *gæta* 'passe på'. I ordet *gæi*, eng. 'guy' udtales *g* uden palatalisering, og ordet er derfor ikke assimileret.

Af Baldur Jónssons artikel fremgår det at definitionen af en islandsk fonotaktisk regel ikke er selvklar. Som jeg har påpeget før (2001:133), ville man udelukke en mængde låneord som er optaget i sproget før 1500, hvis man kun ser på arveordenes opbygning. Men i gamle assimilerede fremmedord har man allerede indført fonologiske strukturer som ikke fandtes i arveordene. Dette gælder f.eks. ord hvor en lang konsonant følger et *ú*:

- ú + bb: *skrúbba* (substantiv, verbum) 'skrubbe'
- ú + dd: *húdd*, eng. 'hood'
- ú + ff: *skúffa* 'skuffe'
- ú + kk: *dúkka* (substantiv, verbum) 'dukke', *húkka*, eng. 'hook'
- ú + pp: *grúppa* 'gruppe'
- ú + tt: *tútta* 'sut', *prúttu* 'prutte om noget', *púttu* 'putte'

Selvom disse ord er blevet accepteret som assimilerede fremmedord, føles de dog af mange som fremmede, især hvis de stammer fra engelsk, som *hood*, eller findes både i dansk og i engelsk, som *gruppe* og *group*.

Bøjningen er sjælden et problem. Enten falder et fremmedord i en bøjningsklasse og kan accepteres som en del af ordforrådet hvis det også opfylder de andre kriterier, eller det gør det ikke og betragtes som et uassimileret fremmedord. Fremmede substantiver og verber falder normalt let i en bøjningsklasse. Det samme gælder stort set kun de adjektiver som bøjes som perfektum participium, f.eks.

- forkelaður* – *forkeluð* – *forkelað* 'forkølet'
- fornermaður* – *fornermuð* – *fornermað* 'fornærmet'
- húkkadur* – *húkkuð* – *húkkað* eng. 'hooked'

samt adjektiver med endelsen *-ískur*, f.eks.

- partískur* – *partísk* – *partískt* 'partisk'
- pólítískur* – *pólítísk* – *pólítískt* 'politisk'
- sýstematískur* – *sýstematísk* – *sýstematískt* 'systematisk'

Andre adjektiver er normalt ikke assimilerede med hensyn til bøjning, f.eks. *smart*, *bræt* engelsk ‘bright’, *kúl* ‘cool’, *röff* ‘rough’, *töff* ‘tough’ og *næs* ‘nice’, som har samme form i alle køn, d.v.s. han er *kúl*, hun er *kúl*, barnet er *kúl*. En af de få undtagelser er *penn* ‘pæn’ – *pen* – *pent*. Som eksempel på hvort svært det har været for et ord at blive accepteret i islandsk hvis det ikke vil eller kan følge sprogets regler, er verbet *ske* ‘ske’. Udtalen er i orden, *k* er palataliseret foran en palataliseret vokal, det bøjes regelmæssigt, *skeði* i præteritum og *skeð* i participium. Men det ender ikke i infinitiv på *-a* som andre islandske verber. Ordet dukker op i sproget i det 16. århundrede og har levet et relativt godt liv hele tiden trods purismens forsøg på at rydde det af vejen. I den sidste udgave af *Íslensk orðabók* (Islandsk ordbog) fra 2002 står der som forklaring i parentes “optaget i islandsk i det 15. århundrede, men anses endnu for at være upassende i formelt sprog”.

Så er vi kommet til den sidste regel, som jo er ganske svær. Kun en lille del af fremmedordene har været optaget i ordbøger, man har undgået dem på tryk, de har ikke været behandlet i islandske retskrivningsregler og slet ikke i lærebøger. Derfor findes der i mange tilfælde ingen tradition for hvordan ordene skal skrives. Lad os se lidt på nogle ord fra Guðmundur Finnbogason's artikel. Jeg har nævnt ordet *kastarhola* med *h* i sidste sammensætningsled. Jeg har eksempler på *kastarhola*, *kastarola* uden *h*, *kastarolla* med dobbelt *-ll-*, *kastarhol* i neutrum, *kasserolla* med *e* i stedet for *a* i første sammensætningsled og *kassarolla*. Når man betragter de former som jeg har fundet, ser det ud til at to danske former ligger bag de islandske. Den ene er *kasserolle* og den anden *kasterolle*, som begge to var levende i det danske sprog omkring den tid hvor de islandske ord blev indlånt. Eksemplerne med *h-*, *-hol*, *-hola* er så et islandsk forsøg på at forklare den senere del af ordet. Desuden er *h* normalt stumt i begyndelsen af andet sammensætningsled. I dette tilfælde burde der måske være to opslagsord i ordbogen med henvisning fra det ene til det andet.

Da jeg spurgte om *dörslag* i radioudsendelsen, fik jeg også oplyst forskellige former, og de fleste tilstod at de ikke havde set ordet på tryk. Ordformerne var: *dörslag*, *dorslag* med *-r* og *doslag*, *duslag* eller *döslag* uden *-r*. I dette tilfælde vil der kun blive ét opslagsord med sideformer, og ordet sættes i gruppen uassimileret fremmedord på grund af skrivemåden.

Et af de ord Guðmundur nævnte, var *etasjer*, som ganske mange husker, men de fleste i formerne *ediser*, *edisjer* eller *ediseri*. Ordet kommer fra dansk *etager*, som igen har det fra fransk *étagère*. Oprindelsen findes i ordet *etage*; som oftest er det brugt om en etage i et hus, men de islandske ordformer blev øjensynlig ikke sat i forbindelse med det ord og er uassimilerede fremmedord. Etage i et hus blev nemlig til *tasía* fordi det ikke passede til systemet at ordet begynder på tryksvagt *e-*. *Tasía* i et hus blev brugt før i tiden, men høres ikke nu. Mange af mine hjemmelmænd kendte ordet *tasíupvottur* og fortalte mig at det var levende i sproget, især når et barn skal vaskes. Selv kendte jeg det godt fra min barndom, men havde ikke hørt det

længe. Det blev lavet efter det danske ord *etagevask*. De nævnte også *tasíudiskur*, som på samme måde har sin oprindelse i dansk *etagetallerken* ('kageopsats'). *Tasía* ville jeg regne som et fremmedord som andre ord på *-ía*, *melódía*, *útópía*, *harmónía*, ikke som et assimileret låneord.

Men én ting må man ikke glemme: Et ord kan opfylde alle Baldur Jónssons kriterier og alligevel ikke regnes som accepteret låneord. Reglerne er nemlig for lingvister. Kriteriet "føles fremmed" spiller en meget stor rolle hos almenheden. Ordet *blók* f.eks., som er indlånt fra engelsk *bloke*, opfylder alle kriterier, får blandt andet omlyd i plural, *blækur*, men "føles fremmed" og er derfor ikke accepteret som låneord, det er et fremmedord. Det samme gælder verberne *fíla* og *frika*, som opfylder alle kriterierne, er ganske almindelige i talesproget, men får betegnelsen "slang" i Íslensk orðabók og er ikke accepteret som en del af ordforrådet af ganske mange fordi de "føles fremmede".

5. Hvad skal med i en låne- og fremmedordbog?

Da jeg oprindeligt begyndte at tænke på en ordbog over den del af ordforrådet som er af fremmed oprindelse, havde jeg i sinde at bruge danske og tyske ordbøger som forbillede og kun tage fremmedord med, d.v.s. ord som føles fremmede såvel af lingvister som af almenheden. Så ville kun en del af de eksempler som jeg har nævnt, komme med i bogen. Men nu er jeg igen kommet i tvivl. Sådant en bog ville være den første af sin art på islandsk, og man ville forvente at kunne finde oplysninger om et ords oprindelse uden hensyn til dets klassifikation som enten låneord eller fremmedord. *Tökuorðabók*, i den gamle betydning af *tökuorð* som jeg før har nævnt, d.v.s. alle ord af fremmed oprindelse, ville måske være den rigtige titel på sådan en bog. I øjeblikket har jeg i sinde at gå den vej, begynde omkring år 1900 og skelne mellem låneord og fremmedord i selve ordbogsartiklerne i databasen på grundlag af lingvistiske kriterier. Så ville de fleste få hvad de ønsker.

Litteratur

Ordbøger:

Árnason, Mördur (red.) 2002: *Íslensk orðabók*. 3. udgave. Reykjavík: Edda.

Blöndal, Sigfús (red.) 1920-1924: *Íslensk-dönsk orðabók*. Reykjavík: I kommission hos Verslun Þórarins B. Þorlákssonar og Aschehoug & Co. (W. Nygaard).

Nordisk leksikografisk ordbok. Skrifter utgitt av Nordisk forening for leksikografi. Skrift nr. 4. 1997. Oslo: Universitetsforlaget.

Anden litteratur:

Finnbogason, Guðmundur 1920: Hreint mál. I: *Skírnir* 102, 145-155.

Jónsson, Baldur 1997: Zur formalen Anpassung von Fremdwörtern im Isländischen. I:

Skandinavistik 27, 15-23.

Jónsson, Jón Hilmar 1980: Om skrivemåte og bøyning av fremmedord i islandsk. I: *Språk i Norden* 1980, 61-67.

Kvaran, Guðrún 2001: Tanker om en islandsk fremmedordbog. I: *Nordiska studier i lexikografi*. Skrifter utgivna av Nordiska föreningen för lexikografi. Skrift nr 6. Göteborg, 125-136.

Laxness, Halldór 1939: Ill danska. I: *Tímarit Máls og menningar*, 33-34.